FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Joan Barfoot

O viață doar pentru mine

Traducere din limba engleză de
Anca Bărbulescu

TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Mihaela Stan

Design și ilustrație copertă:
Rucsandra Enache

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mihaela Gavriloiu

Corectură:
Oana Aanei

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BARFOOT, JOAN
O viață doar pentru mine / Joan Barfoot ; trad. din lb. engleză de Anca Bărbulescu. - București : Editura Trei, 2026
ISBN 978-606-40-3414-4

I. Bărbulescu, Anca (trad.)

821.111

Titlul original: *Gaining Ground*
Autor: Joan Barfoot

Copyright © Joan Barfoot, 1978

Copyright © Editura Trei, 2026
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-3414-4

1

Mă cheamă Abra.

Mă cheamă Abra.

Aproape că uitasem; să denumești lucrurile nu mai e important aici, unde nu e nimeni să le audă numele.

Așadar, până acum (după cum se vede, îmi amintesc și timpul), „Abra“ dispăruse. Acum a revenit, ca și multe alte lucruri și amintiri și nu mai știu. Credeam că se terminase cu greutățile. Uitasem. Uitasem o mulțime de lucruri.

Abra. Un nume ciudat. Azi l-am rostit iar și iar, am pronunțat sunetele, l-am făcut să se dezintegreze în nonsens. A-ul dur de la început, care lunecă spre ceva mai blând. Abra. Acesta e numele meu, pe care m-au chemat alții. Repetat, își pierde înțelesul. Numele meu. Abra.

2

Era de așteptat să apară unul dintre ei, mai devreme sau mai târziu. Dar mă bucur că nu m-am gândit la asta. N-ar fi ajutat.

Fata e drăguță, foarte drăguță. O văd bine din grădină, unde răream salata verde, mă uitam cum au mai crescut plantele, smulgeam buruienile; asta fac în fiecare zi, iar vara asta recolta va fi bună. Se apropie cu pași lenți de casă; oare o așteaptă o mașină undeva sau chiar să fi venit pe jos tocmai din oraș?

Pare foarte palidă, dar, în altă ordine de idei, mâinile mele, care muncesc printre plante, au ajuns atât de cafenii încât nu mă prea pot pronunța în privința palorii. Nu mă observă cum stau pe vine în grădină. Bănuiesc că bate la ușă foarte slab, pentru că pare timidă. Mă gândesc, la început, să rămân unde sunt și să aștept, în liniște, până pleacă. Dar se uită în jur și arată speriată, atât de vulnerabilă încât îmi spun că trebuie să fac ceva, pentru că eu sunt puternică și mă gândesc că nu are ce rău să iasă din asta. Mă ridic, îmi scutur țărâna de pe mâini, mi le șterg pe blugi și mă întreb cum s-o abordez ca să nu se sperie și mai tare.

Îmi trece prin minte s-o salut mai întâi, cu blândețe, ca să n-o iau prin surprindere, fiindcă seamănă foarte tare cu căprioarele pe care le văd pe-aici din când în când, cu simțurile la pândă, atente la orice semn de pericol. Dar, nefolosită de atâta timp, pentru că niciodată n-am devenit genul de persoană care vorbește singură ori cu animalele, ori cu plantele, vocea mea refuză să fie normală.

— Te pot ajuta cu ceva? îi spun cu blândețe, dar vocea îmi cedează și iese (sunt conștientă de asta) noduroasă, poate amenințătoare.

Tresare, se răsucește pe călcâie și se uită lung la mine. Mă simt prost. Mereu am încercat să țin oamenii la distanță, dar niciodată n-am încercat să-i sperii. E trist să vezi că cineva te privește cu frică.

A doua oară, cuvintele ies mai bine. Îmi dreg glasul, zâmbesc, las jos sapa cu grijă și încep să mă apropii de ea fără grabă. Aș vrea să am ceva în mână să-i ofer, niște mâncare, un dar.

— Te pot ajuta cu ceva? repet.

Mă urmărește cu privirea. Pășesc spre ea încet, încet, ca să-i dau timp să înțeleagă că am intenții bune, că nu vreau să-i fac rău. Pe-aici așa trebuie să te porți cu animalele. Creaturile naturii sunt pline de neîncredere.

Continuă să mă urmărească și așteaptă. N-o rupe la fugă, cum încă fac unele vietăți, deși sunt aici de atâta timp. Nu știu ce să înțeleg din expresia ei, fiindcă pare că vrea să fugă, are o oarecare reținere, dar și o hotărâre, și refuză să fugă. Când mă mai apropii, mi se pare că arată bolnavă și mă întreb de unde vine. Nu simt niciun îndemn spre ospitalitate, dar în același timp, lucru care mă surprinde, nu-mi doresc în mod deosebit să plece. N-aș putea spune de ce.

Mă opresc la vreun metru de ea. Acum trebuie să spună ce vrea, să-mi dea un semn, pentru că mai departe nu pot merge. Stăm pe loc în tăcere și ne privim. Buzele i se mișcă de mai multe ori, ca și cum urmează să vorbească, dar de fiecare dată își înghite cuvintele. Cred că nu arăt ostilă, deși nu știu ce va fi văzând pe fața mea.

Până când, într-un sfârșit, zice:

— Ești Abra Phillips?

Glasul îi e foarte moale, de fetiță, subțire, puțin tremurat, ca și cum n-ar fi vocea ei adevărată, ci una care tocmai a apărut acum, ca a mea, și nu și-o recunoaște.

Cuvintele înseamnă ceva pentru mine. Undeva în mintea mea „Abra Phillips“ e un nume familiar, așa că stau să mă gândesc. „Ești Abra Phillips?“ Oare sunt? Până la urmă, conchid că trebuie să fiu; nu am de cine altcineva să leg numele acesta.

— Cred că da, răspund.

Rostesc cuvintele cu seriozitate, pentru că așa am și cântărit răspunsul, dar ea se dă înapoi un pas și expresia i se înăsprește. Sunt nedumerită; ce este Abra Phillips de se simte atât de amenințată fata aceasta, persoana aceasta subțirică și care mă privește fix cu ochi mari?

Din nou, tăcere. Nu-mi dau seama cum s-o liniștesc, nu are niciun rost să spun: „Nu te speria. Nu are de ce să-ți fie frică“. Creaturile naturii trebuie să învețe asta pe pielea lor. Nu cred pe nimeni pe cuvânt.

— Știi cine sunt? întreabă ea în cele din urmă, într-o șoaptă care o face să pară mai în vârstă, mai puțin fetiță.

Nu știu cine e; acum mă simt și eu neliniștită. E cazul să știu? Simt o presiune din partea ei, o așteptare care mă jenează. Nu recunosc nimic la ea, nu-mi amintesc să ne fi cunoscut și nu are cum să fie din oraș. Dar din nou, deși

nici acum nu-mi dau seama de ce, pare important să fiu politicoasă.

— Nu, îmi pare rău, nu te recunosc. Ne-am mai întâlnit?

— De mult, da, răspunde ea și mă privește cu speranță. Probabil nu mă mai recunoști. Sunt Kate.

E evident că se așteaptă s-o știu după nume și să reacționez cumva. Dar nu o cunosc, nu-mi pot închipui ce vrea de la mine, nu-mi place că pune povara asta nerostită pe umerii mei. Simt un început de furie, pentru că aici e locul meu. Acum vreau să plece și vorbesc fără menajamente.

— Te rog să pleci, îi spun. Nu te cunosc, poate mă confunzi. Nu știu nicio Kate, nu știu ce vrei de la mine. Nu am cu ce să te ajut.

Dau să-i întorc spatele. Soarele e foarte sus pe cer, arde și vreau să muncesc la mine în grădină, să trag țărâna răcoroasă de dedesubt și s-o întind în jurul plantelor mele, ca să le protejeze și să le aline. Pe o asemenea căldură, s-ar putea să simtă arsura.

Dar nu pleacă. O simt cum stă pe loc și mă privește, apoi o aud că începe să plângă. Nici așa, sau cu atât mai mult, pentru că nu-mi imaginez ce aș putea face în legătură cu durerea ei și vreau să mă îndepărtez de ea, nu mă întorc din nou cu fața. Încă mă îndepărtez încet, cu prudență, când vorbește din nou.

— Kate, mamă, zice ea. Katie sunt. Fiica ta. Sunt fiica ta. Mă cheamă Kate Phillips.

Mă opresc, dar nu mă întorc spre ea, nu încă. Fiica? Cineva dintr-un loc și un trecut atât de îndepărtat încât timpul din care vine nu mai este cu mine? O fiică. Cântăresc cuvântul, ce cuvânt ciudat; îl întorc pe toate părțile în minte, îi explorez înțelesul și în cele din urmă îmi

amintesc de „fiică“: înseamnă copil. Un copil de nouă ani, foarte slab, cu ochi enormi, ca ai tinerei care e aici acum. Fiică însemna fetița aceea. E posibil ca și persoana aceasta să fie tot fiică?

Mă întorc s-o cântăresc din nou din priviri. Ochii, da. Da, și subțirimea, deși persoana aceasta nu e slabă în același fel ca fetița de nouă ani. Dar fața nu e de copil, nu e deloc fața fiicei. Mult mai în vârstă, nu cu riduri, nu în vârstă în sensul acela, dar oarecum obosită. Nu proaspătă, ca fața fiicei. Nu au cum să fie aceeași persoană, fiica era cu totul altcineva, un copil. Nu m-am mai gândit la ea de foarte multă vreme, iar persoana aceasta nu are niciun drept.

— Nu, rostesc răspicat, iar de data asta vocea mă ajută, îmi dă timbru și forță și duritate. Nu, nu ești fiica mea. Mi-o amintesc și nu seamănă cu tine. Acum pleacă.

Nu se clintește. Expresia îi e rigidă, deopotrivă rănită și decisă; nu va fi așa ușor. Aș vrea să nu fi lăsat jos sapa; nu ca să-i fac rău, ci pentru că mă simt fără apărare, dezbrăcată, cum stau aici și-i țin piept.

— Sigur nu mai arăt la fel, e normal.

Se aude o oarecare tensiune, ca și cum își forțează vocea să sune rezonabil.

— Aveam nouă ani. Acum am optsprezece. N-ai cum să te aștepți să nu mă fi schimbat. Și tu te-ai schimbat. La început nu te-am recunoscut deloc.

Timp. Avea nouă ani. Acum are optsprezece? Nouă ani? E posibil, recunosc. E absolut posibil să fi trecut nouă ani — se poate să fi trecut douăzeci sau o eternitate.

Așa. Având în vedere că este posibil, poate că încă am de ales, încă pot să n-o recunosc? Corpul ei pare să se aplece spre mine, iar privirea îi e concentrată asupra

mea, parcă dorindu-și de la mine să accept. Efortul ei de a mă convinge e tăcut și puternic, dar trebuie să mă împotrivesc. Vreau să-i spun din nou să plece, s-o refuz. Acum o văd mai limpede în ea pe fetița de nouă ani. Părul, părul a căpătat o culoare mai profundă, nu mai e de un roșu atât de viu și nu mai e atât de moale. E ondulat, foarte frumos, nu cârlionțat și scurt ca pe vremuri, când era așa de ușor să-ți strecori degetele prin el când treceai pe lângă copil. Credeam că părul roșcat e aspru, dar al ei era moale. Acum pare mai des, mai puțin delicat.

Mai multă carne, și pe corp, și pe față. Pe vremuri oasele îi erau mereu prezente, îmbrățișarea era uneori dureroasă dacă trupurile se îmbinau în unghiuri ciudate. Acum nu ar durea deloc, chiar și oasele feței îi sunt mai îmbrăcate.

Numai ochii sunt la fel. Foarte mari, foarte căprui, concentrați, serioși. Cu semnalul acela în adânc, semnalul care roagă să nu-i faci rău, care era acolo și la nouă ani, înainte să se gândească cineva să-i facă rău. Era un copil care deja părea să știe multe.

Acum o cunosc și asta mă leagă de ea.

— Pun de ceai, zic și mă îndrept spre casă.

Acum, că știu, nu pot face nimic împotriva ei, dar sper că va alege calea cealaltă, că se va întoarce în fugă la oraș și la casa ei, oricare ar fi aceea; dar nu, mă urmează. Acum presupun că nu mai avem de ales, niciuna dintre noi. Prea multe lucruri au fost așa.

Pun apa la fiert, iar ea se așază la masa de lemn din bucătărie, veche și rotundă. Găsesc o a doua ceașcă, pusă la păstrare pe un raft înalt, și, deși e mai înaltă decât mine, nu se oferă să se întindă după ea. Încă e speriată de mine, prudentă.

Nu sunt obișnuită să mă privească cineva. Sunt stângace cu ceaiul, îl torn neîndemânatic. Am senzația că mi se cere să evoluez la un anumit nivel, să fiu cineva pentru persoana aceasta care este fiică. Senzația are o oarecare familiaritate, o impresie ce trimite la memorie, deși n-aș putea spune exact unde era înainte. Apoi nu mai e nimic de făcut decât să mă așez, așa că mă las pe scaun greoi, dorindu-mi din toată inima altceva, dorindu-mi să fiu din nou în grădină, împăcată, singură. Mă privește tristă, așteptând ceva. Ce?

— De ce ai venit? întreb în cele din urmă.

Din întrebare parcă lipsește un anume ritm, parcă ar trebui s-o îndulcesc reformulând-o, dar o las așa.

— Am vârsta, răspunde ea.

Urmează o tăcere, ca și cum ar crede că voi înțelege. Ține ceașca într-o mână și plimbă arătătorul celeilalte de jur împrejurul buzei cești, cu privirea în jos, urmărind degetul de parcă el explică totul. Într-un târziu continuă.

— Am vrut să aflu unde ai plecat. Am vrut să aflu de ce s-a întâmplat. Tati a zis să mai aștept, a zis să te las în pace că asta ai vrut, dar acum, că sunt majoră, mă gândesc că am și eu niște drepturi și sunt la fel de importante ca ale tale.

Ultima parte e sfidătoare, ostilă, de parcă s-ar putea să fiu de altă părere și să spun că ea n-are drepturi. Dar, de altfel, altceva ce să creadă, în fond?

— Te-am găsit greu, continuă ea. Tati n-a vrut să-mi spună nimic. Șase luni mi-au trebuit.

Îmi aruncă o privire, cerându-mi să-i apreciez dedicarea, efortul.

— Îmi pare rău, spun eu. Nu m-am gândit că o să vrei să mă găsești.

Dau din umeri.

— Cred că am presupus prea multe.

— Și ce ai presupus, mai exact, mamă? Ce credeai că știi despre noi?

Acum e furioasă de-a dreptul, nu speriată, deși are durere în glas.

— De unde dracu' ți-a venit ideea asta că n-o s-o caut, cu prima ocazie, pe mama aia pe care de-abia mi-o mai amintesc? Am vrut să aflu de ce m-ai părăsit. Atât, doar de ce m-ai părăsit.

E stupid, îmi dau seama acum, dar asta mă ia prin surprindere, fiindcă nu eram conștientă cât de departe trebuie să fim una de cealaltă. Ea a luat totul personal, or, nu era deloc personal. Bineînțeles, în multe privințe probabil e copil încă, dar oricum reacționez cu înverșunare împotriva ei, ca să mă apăr.

— De ce presupui că te-am părăsit *pe tine*? întreb, iar ea arată din nou speriată. Nu te-am părăsit. Tu n-ai avut nicio legătură. A fost vorba doar despre mine.

Când vorbește din nou, are un ton mai calm, mai controlat.

— Atunci de ce ai plecat? Dacă eu nu contam, dacă tati și Elliott nu contau, atunci de ce ai plecat? Motive trebuie să fi avut.

— Nu știu. Nu-mi amintesc. Cred că nu erau motive propriu-zise.

Tac o vreme.

— Ai optsprezece ani, ai zis?

— Da.

— Atunci ai supraviețuit. De ce nu lași lucrurile așa și să mergi mai departe cu ce ai? Asta e ideea, nu?

Cuvintele îmi vin încet, cu mare greutate. Vreau să fiu categorică, s-o fac să plece, dar nu sunt suficient de convinsă. A trecut atâta timp, nu a fost nevoie de cuvinte atâta vreme; parcă nici gândurile nu mi le mai folosesc, dar există senzații, scăpărări în minte, iar amintirea cuvintelor și tehnica lor propriu-zisă, cum să le modelezi din limbă, din buze și din gât pentru ca ele să iasă și să poată fi recunoscute, toate cer efort și fiecare parte a procesului trebuie gândită dureros de atent până să rezulte un sunet cum trebuie. Nu mi-am dat seama până acum cât de departe m-am răzlețit de toate. Nu a fost necesar să-mi dau seama.

E o epuizare cu care nu sunt obișnuită, o intruziune obositoare. Mă ridic în picioare brusc, uitând intenționat că persoana aceasta din fața mea, al cărei cap se ridică tresărind când mă mișc și ai cărei ochi se retrag în sine, se teme în continuare de mine, vrea ceva de la mine, e îngrozită la gândul că nu va primi nimic. Mă mișc grăbit, repezit, deschid ușa și ies din casă. Trebuie să pun lucrurile la locul lor, să mă simt liberă din nou. Soarele dogorește în continuare, aproape direct deasupra grădinii mele, atât de puține clipe au trecut. Sapa a rămas lângă rândurile de porumbi mărunței. Îmi doresc fiecare moment pentru munca mea, vara va trece repede și am multe de făcut. Iau sapa și mă apuc din nou de plivit, de data asta mai agresiv, atacând plantele mici și verzi care amenință, în fiecare an, să-mi sufoce mâncarea. Le decapitez, le scot rădăcinile afară, apoi mă simt răzbunătoare și regret că le-am rănit când, dacă trebuie distruse, e mai bine să folosești blândețea. Devin mai calmă, mă concentrez să le

scot din pământ cu grijă, firicele răsărite de curând, poate lăstari ai celor pe care deja le-am scos. Le adun la capetele rândurilor de porumb, anul acesta doar trei șiruri lungi și majoritatea știuleților urmează să-i congelez pentru iarnă, și le las acolo să le strâng când termin.

Mă gândesc la porumb, când ajunge la maturitate și rodește hrană, și la mătasea moale din jurul știuleților, și îmi amintesc din nou de părul lui Katie, fiica de nouă ani; apoi îmi amintesc de tânăra din casă și o simt cum așteaptă, simt apăsarea așteptării ei. Dar încă nu e timpul să mă întorc la asta; amintirea ei îmi trezește din nou furia.

Parcela cu porumb e gata, așa că strâng buruienile, sunt doar câteva, și le pun într-un coș. Le duc la mormanul pentru compost, le pun deasupra, întorc grămada. În ea, putrefacția își vede de treabă în viteză.

Verzele iar o să facă viermi. În fiecare an, verzele sunt aproape de nefolosit și totuși, în fiecare an, le încerc din nou și niciodată nu învăț ce să fac cu ele. Dar roșiile și ardeii verzi merg bine; în mare parte, ca și porumbul, le voi congela pentru iarnă. Niciodată nu m-am priceput să congelez legumele în așa fel încât să aibă un gust cât de cât proaspăt, dar iarna îmi trebuie mâncare și consum ce mi-am păstrat, știind că măcar e hrănitor.

Din când în când, în timp ce mă mișc printre plante, mă las pe vine, le verific, pentru că e esențial pentru mine ca grădina să crească bine în fiecare an, mă mai ridic în picioare și mă las puțin pe spate să mă întind, cu o mână la baza coloanei ca să mai alin durerea. Nu mai sunt tânără; nu mai pot să presupun că părțile corpului meu sunt în stare bună. Nu merg niciodată la doctor, dar simt cum lucrurile se degradează treptat, așa încât riști să

nici nu observi, dacă n-ar fi atât de important să ții seama de astfel de lucruri. Când mă ridic, întorc fața spre soare, pentru că e bine să-l consumi când e atât de intens.

Ultima oară când mă îndrept de spate și mă întorc spre lumină, o văd din nou pe tânără. Acum e în picioare pe verandă și mă urmărește, cu soarele în ochi, dar fără să ridice mâna să se ferească, astfel încât probabil nu-mi vede decât silueta. Are brațele pe lângă corp, umerii îi atârnă moale, de parcă s-a recunoscut învinsă.

„Bine", îmi spun eu. „Acum o să plece." Mă aplec din nou peste plante. Am destule lăptuci pentru o salată la cină; numai pentru mine.

S-a apropiat pe la spatele meu și o găsesc acolo când mă ridic cu un pumn de lăptuci. Tresar și asta, împreună cu felul ei trist și tăcut de a mă privi, mă înfurie din nou.

— Ei bine? întreb repezit.

— Vrei să plec?

Vocea îi e din nou subțire, tânără și încordată. Furia mi se risipește, nu pot s-o rețin. Nu pot să identific ce anume din tânără o apără de mine. Dar există acolo o... legătură. De ce nu reușesc să înțeleg?

De-acum au început de-a binelea zbaterea și confuzia; simt pericolul, dar nu reușesc să-i poruncesc să plece. Cel mult pot s-o reped.

— Va trebui să faci ce vrei. Eu n-o să te invit să rămâi, dar nici nu pot să te fac să pleci. E un hotel în oraș. Probabil ai trecut pe lângă el în drum spre mine. Eu locuiesc singură. Nu cred că pot să te ajut, adevărul e ceva despre care nu știu prea multe, iar dacă vrei explicații, nu am ce să-ți dau. Una peste alta, va trebui să pleci și să faci ce faci tu, oricum.

Sunt dură. Nu sunt obișnuită să dau de la mine. Ce vrea ea e ceva ce am devenit de mult incapabilă să fiu. A trecut prea mult timp ca să mai încerc.

S-ar putea să se simtă rănită, dar va pleca și va trece peste. Va merge mai departe — asta arată cât de puțin îmi amintesc. Faptul că începe din nou să plângă mă descumpănește. Mă întorc din nou spre grădină, presupun că o evit, într-adevăr, pentru că mă trezesc că ating firele verzi de fasole fără niciun motiv, să văd cum le mai merge. Până să ridic din nou ochii spre ea, lacrimile i se usucă pe față, nu și le-a șters, dar pare totuși să se fi adunat puțin.

— N-o să fie așa ușor, să știi, spune ea.

Acum e mai calmă, tonul îi este egal, hotărât.

— Nu poți să scapi așa. De parcă n-ai avea nimic de-a face cu toată povestea, de parcă m-ar privi numai pe mine.

Își dă de pe față o șuviță răzleață din părul acela atât de frumos, castaniu-roșcat.

— Te las să te mai gândești. Acum mă duc înapoi în oraș, o să mă cazez la hotelul ăla de care mi-ai spus și mâine vin iar. Te las singură, nu e nevoie să vorbești cu mine dacă nu vrei.

E foarte palidă, hotărâtă și copilăroasă.

— Dar o să fiu aici. O să-ți amintesc iar și iar că sunt fiica ta și că nu scapi așa de ușor de toate. O să vin iar și iar, în fiecare zi, până o să vrei să vorbești cu mine. Ne vedem mâine, mamă.

Acum se apropie de mine, se oprește la un pas, mă privește în ochi. Îi susțin privirea fără șovăire, fără s-o provoc, cred eu, dar și fără s-o încurajez. Cu blândețe, îmi

pune mâinile pe umeri și se apleacă puțin. Mă sărută pe obraz. Îi simt buzele de parcă m-a atins o floare pe față.

Trebuie să mărturisesc, deși față de ea nu voi admite niciodată: când pleacă, mă iau după ea, îi urmăresc înaintarea de-a lungul șirului de copaci ce mărginesc drumul care duce la casă, mergând fără zgomot pe după ei, surprinzând-o câte o clipă printre trunchiuri, privind-o cum se uită înapoi, spre casa mea, până când o pierd din vedere după o curbă, apoi cum încetinește când e sigură că nu mai poate fi văzută și se întristează din nou. O văd cum se șterge pe față cu mâna. Arată ca vai de ea și sunt furioasă, dar de data asta trebuie că sunt furioasă și pe mine însămi, pentru că nu ea mi-a arătat asta, eu am făcut efortul să văd.

Nu e vorba că e fiica mea. M-aș opune la orice ar încerca să mă țină prizonieră.

Dar de ce, cu ea, las să se întâmple?

La capătul drumului, care continuă aproape un kilometru până întâlnește șoseaua, se oprește. Întotdeauna las mașina acolo, într-un fel de garaj improvizat, mai mult un șopron, cu excepția rarelor ocazii când merg în oraș să-mi refac proviziile de lucruri de primă necesitate pe care nu mi le pot asigura singură. Apoi, dacă pot, vin cu mașina până la casă, ținându-i echilibrul precar în șleaurile înguste și înaintând lent, ca să nu mă răstorn în șanțurile tot mai adânci de pe lateral. În astfel de zile, după ce descarc mașina, o duc înapoi unde începe drumul. De câteva ori, iarna, am rămas izolată când a refuzat să pornească, așa că am învățat să mă descurc fără proviziile de care la început credeam că am nevoie. Până la urmă mi-am croit drum prin zăpadă și m-am dus la un vecin să mă ajute să pornesc iar mașina. Pe-aici

lumea nu întreabă, nu mai întreabă. Tipul de la ferma vecină vine, îmi pune cablurile pe baterie să pornească și se întoarce acasă, iar eu îi dau de fiecare dată câțiva dolari. La început, când eram sosită recent, s-a întâmplat de mai multe ori, și pentru că nu știam să-mi fac provizii în mod corespunzător și trebuia să mă întorc iar și iar în oraș, dar și pentru că nu aveam grijă de mașină. Nu-mi dădeam seama cât de importantă avea să fie. Vitală, la fel ca legumele. Acum e o vechitură, dar nu are kilometri mulți la bord, pentru că nu merg decât în oraș, care e la vreo unsprezece kilometri de mine, și nici acolo prea des. Pentru că stau pe un drum de țară, uneori condusul e greu, dacă nu imposibil — alt motiv pentru care am învățat să mă organizez înainte să vină zăpada.

O văd pe Katie cum se uită în mașina mea, căutând, presupun, vreun indiciu despre mine, numai că nu e nimic înăuntru. Are o mașină mică și îmi place cum intră în ea. Modelele astea mici arată înghesuite și ea e destul de înaltă, dar se pliază înăuntru cu grație și rapid, total obișnuită și cu mărimea mașinii, și cu a ei. Observ și că șofează cu încredere, bagă în marșarier și pleacă de parcă mașina ar fi o extensie a propriului corp, iar drumul îngust, de pietriș, i-ar fi întru totul familiar. Trebuie să recunosc că, la nivel fizic, îmi place fata; apariția ei în viața mea e partea deranjantă.

Mă întorc acasă ceva mai încet decât am mers când am urmărit-o pe Katie până acolo. Vizita deschide amintiri și gânduri bizare; mă mir să le găsesc atât de aproape de suprafață. Când m-am gândit la viața cealaltă în ultimii ani, asta s-a întâmplat doar în treacăt, apărea doar ceva foarte vag și diferit. Acum, de față cu Kate, cu amărăciunea și curiozitatea ei, ajung față în față și cu

un fragment din sinele cel vechi. Nu reușesc să identific niciun incident care să se poată numi amintire, dar văd forme, contururi și mă sperie că s-ar putea să se întoarcă, să dea năvală peste mine, să mă doboare de pe picioare. Dintr-odată, mă simt lipsită de încredere în mine, de soliditatea cu care m-am obișnuit.

Nu cred că mi-am reprimat vreodată memoria, chiar deloc, nici măcar la începutul perioadei acesteia care se pare că a ajuns la nouă ani. Dimpotrivă, a părut perfect natural ca trecutul să moară, cum a murit și persoana care l-a trăit.

Nu vreau să se mai întoarcă Katie. Nu o vreau aici, să aducă trecutul cu ea când se apropie de ușa mea. Vreau să se ducă înapoi în oraș, să facă ce o face pe ea să se simtă mulțumită și la locul ei. Dar n-o vreau aici, să pună la îndoială că eu sunt mulțumită și la locul meu.

N-o să se întunece prea curând. Vara e lumină până foarte târziu, așa că mult timp după cină pot să rămân afară, când încă e cald, și să lucrez din nou în grădină sau în pădure ori pur și simplu să stau și să ascult viața din jurul meu. Nu vorbim, viața aceea și cu mine, dar ne recunoaștem reciproc și serile de vară sunt bune.

Mai târziu, după ce se întunecă, dacă nu sunt încă obosită, uneori coc ceva. De obicei pâine, care e folositoare. Dar în seara asta, după ce sparg niște lemne, ceea ce aș fi făcut mult mai devreme dacă n-ar fi fost Katie, mă simt încă trează. Aproape încordată, mi se pare. Vreau să fac ceva, nu pâine, ci ceva ce nu-mi trebuie, ceva frivol, de exemplu un chec, și asta și fac, consumând prea multe ouă prețioase, ceea ce înseamnă că o să le termin înainte să treacă omul care mi le aduce la poartă.